

Димчо Дебелянов

, . ? ! :

(Хумористичен разказ за
препинателните знакове)

Миналото лято, когато прекарвах на дача на „Острова на блажените“, едно културно дружество ме покани да държа публична лекция на каквато и да била тема. Като се опирах на дългогодишната си коректорска дейност в литературата на „Острова на блажените“, аз се наках да говоря върху „препинателните знаци“. Лекцията си не можах да държа, защото островът ненадейно потъна в морето. Как се спасих, сам аз си зная. Считаю обаче, че тука имаше пръст провидението, защото с мене се спаси и лекцията ми, която сега ще ви прочета.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,
(*Уводът е изпуснат*)

Запетаята е безспорно най-глупавият от всички знаци. И прав, и обърнат, той нищо нищо не изразява. Изпречва се там, където най не трябва, и като всяко глупаво нещо често пъти бърка. И в самото му име нищо интересно няма. (Провлечено): За-пе-та-я. Един пример. Вие сте без работа. Намирате вакантно място (макар и за коректор) и си предлагате услугите. Отивате една сутрин да го заемете и узнавате, че една запетая във вид на роднина или познат на друга някоя видна запетая тихо се наместила там, където вие бихте били поне точка и запетая.

Точката е също така глупав знак. Тя означава спиране. Е добре, може ли да не се иска на човека да спре именно там, дето тя се е окумила. Тя прилича сякаш на пенсионер, на ония дебели човеченца, които знаят да купуват всичко най-евтино и знаят всички кафенета, където може човек да прочете всички вестници и да пие кафе за рупче. Винаги, кой знае защо, ми се струва, когато срещна подобно човече, че това е точка, изскокнала из колоните на някое вестникарско антрефиле, на която са израсли крачка и ръце и си е купила бомбе – точка, която се движи.

Въпросителна или с повече думи – имаш ли пари, е знак, с който аз от известно време насам твърде често се срещам. Струва ми се понякога, че дървета, стълбове и хора го наподобяват и това, разбира се, не е от най-приятните усещания. Веднъж аз видях една реклама, на която беше изобразен тоя проклет знак и зад него една ухилена глава. Вие може би също да сте я виждали. Вам, разбира се, тя не е направила особено впечатление. Аз обаче сметнах, че това е просто жестоко да се лепят такива оскърбителни работи по улицата, да се рисуват въпросителни и ухилени глави зад тях. Преди всичко, когато изразяваш с погледа си една огромна въпросителна, най-малко можеш да бъдеш ухилен и после, ако оня, който е рисувал рекламата, е считал, че тия неща могат да съвпадат,

няма защо да рисува това; из улиците можеш да срещнеш живи реклами от такъв вид, които не само се хият, а и говорят, което все пак е едно преимущество, нали?

Удивителната прилича на министър или на депутат, непременно от болшинството. Цялото ѝ същество като че вика високомерно бреееий!!! Върви тя много удивително, при всичко че нищо удивително няма в нея. Една проста нищо и никаква точка и над нея нещо като бутилка, обърната надолу. Разбира се, че нещото като бутилка е празно. Някои я наричат възклицателна, а някои чуденка. Артък! Да я наречем тогава Наденка!!!

Двоеточието е по-интересен знак. То е като разтворени за любов очи или ръце. Най-лошото е, че почти никога не се знае какво ще стане след него. Ще приведа най-лошия случай. Често пъти, когато изразява това, което казах по-горе, то може да бъде посрещнато от друго двоеточие във вид на два стиснати юмрука. Когато се прибавят към такова именно двоеточие още няколко такива, то става вече многоточие и обикновено се среща там, дето има нещо, което е по-добре да се не казва. Особено когато точките енергично и продължително време се движат, остава много, което се замълчава.

Аз си спомням, че веднъж, когато... и пр.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6194>]